

**AANVULLING OP VERZOEKSCRIFT
WARBES ZAAK (PRO FORMA VERZOEK)
INGEDIEND 26 JANUARI 2016**

Tussen de volgende partijen:

Isaac GOMEZ GARCIA, Kaya Rosaura #16, Bonaire, *verzoeker*, ten dezen domicilie kiezende ten kantore van de advocaat mr. Michiel Bijkerk, kantoorhoudende te Seru Grandi #80, Bonaire, tevens te Kaya Korona 5^E, die verklaart ten dezen voor en namens verzoeker op te treden en die met name ook verklaart door hem gemachtigd te zijn om namens hem dit beroepschrift te ondertekenen.

Tegen:

Wederpartij ten dezen is de Staat der Nederlanden, in het bijzonder de Minister c.q. Staatssecretaris van Veiligheid & Justitie (hierna: ‘de Minister’), in Bonaire gevestigd ten kantore van RCN te Kaya Internashonal z/n, Bonaire.

Verzoeker vult zijn verzoekschrift aan als volgt:

A) SPECIFIEKE BEROEPSGROND (zie *Pro Forma beroep onder ‘Gronden van het beroep’*)

1) Verzoeker had op 6 mei 2015 een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van een vergunning voor onbepaalde tijd. Deze werd afgewezen op de grond dat hij ‘voortijdig was ingediend’ (zie prod. II, blz 2, 3de alinea). De voorafgaande vergunning was geldig tot 6 mei 2015 en op 5 mei 2015 had verzoeker de periode van 5 onafgebroken jaren legaal verblijf op Bonaire voltooid. Omdat de aanvraag op 6 mei 2015 werd ingediend, kan geen ‘verblijfsgat’ ontstaan. Immers dat was de *eerste* dag van het zesde jaar van zijn verblijf en zijn vergunning verliep op 5 mei 2015.

De aanvraag was dus in ieder geval niet ‘voortijdig’ ingediend. Hij was integendeel precies op tijd ingediend! Wellicht kan men stellen dat verzoeker enkele uren *te laat* was en dat een verblijfsgat was ontstaan vanaf middernacht 5/6 mei 2015 tot het moment van indiening. Maar ‘voortijdig’ was de aanvraag zeker niet. Echter een verblijfsgat van enkele uren kan verzoeker niet worden tegengeworpen, omdat op middernacht 5/6 mei 2015 de IND niet open is om verzoeken in ontvangst te nemen. En o.g.v. art. 7 lid 6 WTU BES wordt een termijnoverschrijding de aanvrager niet tegengeworpen, indien dat hem niet kan worden toegerekend. Dit artikellid doet overigens niet meer dan het vastleggen van een algemeen rechtsbeginsel inhoudende dat *niet* toerekenbare verzuimen de burger niet worden tegengeworpen. De aanvraag had dus moeten zijn toegewezen.

2) En waar in prod. II (4de alinea) gesteld wordt dat de aanvraag wordt afgewezen o.g.v. art. 5.45, lid 1 BTU BES jo. art. 9, lid 1 sub b WTU BES worden TWEE wetsartikelen verkeerd toegepast. Immers, 5.45 BTU BES zegt: “*De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt verleend indien de vreemdeling direct voorafgaand aan de aanvraag of op het moment van de beslissing op de aanvraag gedurende een ononderbroken periode van tenminste vijf jaren houder is van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd [...]*”.

Aanvrager was direct voorafgaand aan 6 mei 2015 (t.w. om middernacht 5 mei 2015) gedurende een periode van 5 jaar ononderbroken jaren houder geweest van een vergunning voor bepaalde tijd. M.a.w. verzoeker voldeed PRECIES aan het vereiste van art. 5.45, lid 1 BTU BES.

En art. 9, lid 1 sub b WTU BES zegt dat een aanvraag *kan* worden afgewezen: “*met het oog op de openbare orde of het algemeen belang, waaronder economische redenen mede worden begrepen*”;

In de beschikking wordt helemaal NIET gesteld dat de aanvraag wordt afgewezen omdat de openbare orde of het algemeen belang zulks vergt. Er was ook feitelijk geen enkel gevaar voor de openbare orde, noch enig algemeen belang dat de afwijzing kon rechtvaardigen.

KORTOM, *de aanvraag was ten onrechte afgewezen*. Het was bovendien ook gewoon *flauw* om af te wijzen. De juridische term daarvoor is ‘*unduly formalistic*’, of geen ‘*fair play*’.

3) HELAAS heeft verzoeker deze beslissing niet aangevochten, geen bezwaar en geen beroep. Tegen deze beschikking (gegeven op 28 juli 2015) kan dus niet meer worden opgekomen.

En de reden *waarom* verzoeker tegen deze vergunning niet opkwam was gelegen in het feit dat verzoeker ervoor koos om precies te doen wat de IND in de afwijzende beschikking aangeeft, namelijk alsnog een verlengingsvergunning aanvragen voor één jaar, die [met toepassing van art. 7 lid 6 WTU BES] dan geldt vanaf 6 mei 2015. Zie 3de alinea van prod. II. Zodra verzoeker dan de verlengingsvergunning ontvangen heeft, kan hij nogmaals een vergunning voor onbepaalde tijd aanvragen, die – naar aangenomen mag worden – dan WEL zal worden toegewezen (zie prod. II).

Deze instructies opvolgende, heeft verzoeker op 10 augustus 2015 een aanvraag ingediend voor verlenging van zijn vergunning voor één jaar. Het was namelijk zo dat SZW – na onderzoek – op 28 juli 2015 verzoeker in het gelijk had gesteld wat betreft het ontslag dat hij op 6 mei 2015 had gekregen. Verzoeker kreeg daarom op 28 juli 2015 zes weken de tijd om ander werk te zoeken (zie prod. III). Zodra verzoeker ander werk had, heeft hij BINNEN de 6 weken (namelijk op 10 augustus 2015) de vergunningsaanvraag voor verlenging ingediend, die op 15 oktober 2015 werd *toegewezen* (prod. IV) en wel met terugwerkende kracht tot 10 augustus 2015.

4) Nog steeds de instructies van de IND opvolgende, zoals opgenomen in de eerste afwijzende beschikking (prod. II), heeft verzoeker vervolgens op 18 november 2015 een *tweede* aanvraag voor een vergunning voor *onbepaalde* tijd ingediend. Tot zijn verbazing werd deze aanvraag echter toch afgewezen (zie prod. I bij het Pro Forma beroep). Dit beroep betreft dus deze laatste afwijzing.

Het spreekt voor zich dat als een aanvrager de instructies of suggesties van de IND opvolgt, art. 7 lid 6 WTU BES moet worden toegepast als er toch iets fout zou gaan, hetgeen overigens niet zo is. Maar afgezien daarvan, de beschikking *a quo* (prod. I) klopt ook inhoudelijk niet. Verzoeker wordt tegengeworpen dat hij *niet* gewacht heeft op de afwijzende beschikking van 28/07/2015. Welnu, *ten eerste* heeft verzoeker daarop juist *wel* gewacht, want hij heeft zijn aanvraag eerst op 10 augustus 2015 ingediend. Maar *ten tweede*, staat in de instructies van de afwijzende beschikking van 28/07/2015 helemaal *niet* dat hij daarop moest wachten! Er is ook geen reden waarom hij daarop zou moeten wachten! Hij heeft in feite echter *wel* tot 10 augustus 2015 gewacht, omdat hij toen pas ander werk had gevonden. Eerder kon hij de aanvraag dus niet indienen. Deze aanvraag had daarom met toepassing van art. 7 lid 6 WTU BES moeten zijn afgegeven met terugwerkende kracht tot 6 mei 2015 i.p.v. 10/8/2015. En dat staat nu juist *wel* zo in die instructies! Zie prod. II. De IND komt in de afwijzende beschikking *a quo* (prod. I) dus terug op zijn woord of instructies opgenomen in prod. II. Dat is geen *fair play* c.q. is onzorgvuldig.

5) **De conclusie** is dat de aanvraag waarop de beschikking *a quo* is gegeven had moeten worden toegewezen. Immers, een vreemdeling die binnen zijn vermogen correct de instructies van de overheid opvolgt, kan terecht een beroep doen op art. 7 lid 6 WTU BES.

De vordering dient daarom te worden toegewezen.

B) ALGEMENE BEROEPSGROND (zie *Pro Forma beroep onder ‘Gronden van het beroep’*)

Indien het Gerecht op grond van de *specifieke* beroepsgrond de vordering mocht toewijzen, dan wordt toch verzocht dat het Gerecht in een *obiter dictum* een oordeel velt over de *algemene* beroepsgrond ten einde het misbruik tegen onze immigranten te verzachten.

- 1) De *algemene* beroepsgrond is gebaseerd op het in deze tijd verbazingwekkende uitgangspunt dat de Ver. Naties en Mensenrechten *niet* ‘irrelevant’ zijn, zoals Bush II beweerde.

Dit brengt met zich mee:

Ten eerste, dat de *algemene* morele standaard zoals verwoord in de Universele Verklaring (‘UV’) annex de twee VN Mensenrechtenverdragen en de *specifieke* morele standaard voor immigratiebeleid in het UN Immigration Treaty (UNIT) *wel* relevant zijn. Ook voor Nederland, ondanks het feit dat laatstgenoemd verdrag in Nederland nog niet geldig is.

Ten tweede, dat het concept ‘mensenrechten’ weliswaar niet perfect, maar toch nog altijd de *enige* standaard van moreel recht vormt en dat het Gerecht bedoelde morele standaard bij de beoordeling van geschillen *in steeds toenemende mate* behoort te betrekken (‘*by progressive measures (...) to secure their universal and effective recognition and observance*’; zie preambule UV).

En het had een *reden* dat mensenrechten in 1948 belangrijk werden gevonden en thans in 2016 nog steeds zijn. Wij brengen de preambule van de UV in herinnering:

*“dat erkenning van de inherente waardigheid en van de gelijke en onvervreemd-
bare rechten van alle leden van de mensengemeenschap grondslag is voor de
vrijheid, gerechtigheid en vrede in de wereld;*

***dat terzijdestelling van en minachting voor de rechten van de mens geleid hebben
tot barbaarse handelingen, die het geweten van de mensheid geweld hebben
aangedaan en dat de komst van een wereld, waarin de mensen vrijheid van
meningsuiting en geloof zullen genieten, en vrij zullen zijn van vrees en gebrek, is
verkondigd als het hoogste ideaal van iedere mens;*”**

- 2) Bedoelde VN-Mensenrechtenverdragen leggen verplichtingen op aan de ‘Lidstaten’, waarmee in eerste instantie wordt bedoeld de overheden van de Lidstaten. De rechterlijke macht vormt – als het goed is – één derde deel van de Nederlandse ‘overheid’. Via artt. 93 en 94 Grondwet is hier dus ook *één derde* deeltaak weggelegd voor het Gerecht.
- 3) Voorts dient te worden bedacht dat de overgrote meerderheid van immigranten in BES met hun werk en belastingafdracht een belangrijke bijdrage leveren aan de opbouw en instandhouding van onze gemeenschap en dat zij door lokale werkgevers werden aangetrokken, omdat vacante functies door lokale werknemers niet konden worden vervuld.

Het uitgangspunt van ons toelatingsbeleid is immers *restrictief*. Slechts die immigranten worden toegelaten die onze economie nodig heeft. Lokale werknemers hebben voorrang om vacante functies te vervullen (zie o.a. art. 5.20 BTU BES). Pas als geen lokale werknemers kunnen worden gevonden, mogen vreemdelingen worden aangetrokken.

De wetsbepaling die buiten toepassing dient te blijven

4. Verzoeker stelt dat de volgende wetsbepaling onrechtmatig is wegens strijd met minstens drie algemene rechtsbeginselen en met ieder verbindende verdragsbepalingen:

Artikel 5.45 Besluit Toelating en Uitzetting ('BTU')

*“1. De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt verleend indien de vreemdeling direct voorafgaand aan de aanvraag of op het moment van de beslissing op de aanvraag gedurende een **ononderbroken** periode van tenminste vijf jaren houder is van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd voor een niet-tijdelijk doel, indien de vreemdeling:*

- a. al of niet tezamen met het gezinslid bij wie hij verblijft, zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan;*
- b. niet bij onherroepelijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, en hem geen maatregel, bedoeld in artikel 39 van het Wetboek van Strafrecht BES, is opgelegd;*
- c. zijn hoofdverblijf niet buiten de openbare lichamen heeft gevestigd;*
- d. geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid;*
- e. geen onjuiste gegevens heeft verstrekt en geen gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen zouden hebben geleid;*
- f. op de dag waarop de aanvraag is ontvangen, een verblijfsrecht heeft dat niet-tijdelijk is.*

*2. De verblijfsvergunning, bedoeld in het eerste lid, kan worden verleend aan de vreemdeling die direct voorafgaand aan de aanvraag of op het moment van de beslissing op de aanvraag gedurende een **ononderbroken** periode van ten minste vijf jaren toelating van rechtswege heeft en die voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in het eerste lid, onder a tot en met d”.*

5. Met name het vereiste van een 'ononderbroken' periode van 5 jaar is onrechtmatig.

Er zijn andere wetsbepalingen waarin deze '*ononderbroken periode eis*' eveneens wordt genoemd (zoals art. 5.29 BTU), maar voor de eenvoud beperkt verzoeker zich tot art. 5.45 BTU. Het is dit artikel dat de meeste pijn veroorzaakt en aangenomen mag worden dat als het Gerecht heeft geoordeeld dat de '*ononderbroken periode eis*' buiten toepassing moet blijven, de overheid deze eis in andere gevallen ook niet zal toepassen.

Verblijfsgat; verblijfsgatregel

6. Onderbreking van de periode doet een zgn. 'verblijfsgat' ontstaan, d.w.z. een meestal korte periode gedurende dewelke de immigrant niet legaal in BES verblijft. 'Niet-legaal verblijf' betekent in deze context dat het zgn. verblijfsgat buiten de periode valt gedurende dewelke verblijf expliciet is toegestaan krachtens vergunning. Het feit dat na het verblijfsgat dan meestal toch een nieuwe vergunning wordt afgegeven, legaliseert het verblijf gedurende de 'verblijfsgat periode' *niet*. Dit is tegenstrijdig, omdat het verblijfsgat in eerste instantie geen negatieve gevolgen heeft voor de immigrant. Hij mag ondanks verblijfsgat het verblijf en zijn werk voortzetten.
7. Het gevolg dat in de huidige toepassing van art. 5.45 BTU verbonden wordt aan enige onderbreking van de periode van 5 jaar is, dat de immigrant na het (laatste) verblijfsgat helemaal opnieuw moet beginnen om een ononderbroken periode van 5 jaar op te bouwen om alsnog in aanmerking te kunnen komen voor een vergunning voor onbepaalde tijd. Ontstaat bijvoorbeeld na 4 jaar ononderbroken verblijf een verblijfsgat van één dag, dan

kan de immigrant dus pas na 9 jaar verblijf (plus 1 dag ‘illegaal’) in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

8. In het geval van verzoeker is het zo dat hij de *maximaal* mogelijke sanctie ondergaat die een verblijfs gat kan veroorzaken. In zijn geval betekent het immers dat hij pas na totaal 10 jaar verblijf weer een vergunning voor onbepaalde tijd kan aanvragen (aangenomen dat ondertussen geen nieuwe verblijfs gaten ontstaan). Voor een verblijfs gat van hooguit enkele UREN is deze sanctie toch echt overdreven, zou men denken.

Echter dit laatste (een vergunning voor onbepaalde tijd na 10 jaar) is ook niet zeker, want gedurende de ‘vervolgperiode van 5 jaar’ kan opnieuw een verblijfs gat ontstaan, waardoor de immigrant weer opnieuw 5 jaar moet volmaken etc., in beginsel *ad infinitum*. Het kan dus voorkomen dat een immigrant *nooit* een vergunning voor onbepaalde tijd kan verkrijgen, indien binnen perioden van 5 jaar steeds opnieuw een verblijfs gat ontstaat. Gevallen waarin immigranten al meer dan 15 jaar wachten om in aanmerking te kunnen komen voor een vergunning voor onbepaalde tijd zijn bekend. Deze toepassing van art. 5.45 BTU vormt een *disproportioneel* zware sanctie op meestal kleine overtredingen die bovendien de immigrant vaak redelijkerwijs niet eens kunnen worden toegerekend.

9. De ‘*ononderbroken periode eis*’ ex art. 5.45 BTU wordt meestal aangeduid als de ‘verblijfs gatregel’. Deze term zal hierna worden gebruikt. Verzoeker stelt dat de verblijfs gatregel onrechtmatig is, als bedoeld in art. 6:162 e.v. BWBES c.q. in strijd is met een aantal algemene rechtsbeginselen en verdragsbepalingen (zie hierna) door het Gerecht op basis van de artt. 93 en 94 Grondwet buiten toepassing dient te worden gelaten.

Hier zij er reeds op gewezen dat onrechtmatige wetgeving ook bestuursrechtelijk niet door de beugel kan vanwege strijd met het algemene rechtsbeginsel van onzorgvuldigheid. Onrechtmatige wetgeving is immers onzorgvuldig jegens de justitiabele van wie niet gevegd mag worden om de gevolgen van de onrechtmatigheid te moeten ondergaan.

Redenen voor ontstaan van verblijfs gaten

10. Hierna worden een aantal veel voorkomende redenen genoemd die tot een verblijfs gat kunnen leiden. De opsomming is niet compleet.

a. Een immigrant wordt tijdelijk werkloos.

De werkgever gaat failliet, of moet werknemers laten afvloeien vanwege te weinig werkaanbod. De immigrant kan vanwege zijn werkloosheid vóór afloopdatum van zijn vergunning geen nieuwe aanvraag indienen, want hij beschikt niet over alle benodigde documenten (arbeidsovereenkomst, garantieverklaring, aanvraagformulier etc.). Dit komt regelmatig voor, vooral in de bouwsector (waar de meeste immigranten werken).

b. De werkgever veroorzaakt vertraging.

De werkgever moet ook formulieren invullen en indienen bij een aanvraag voor een verblijfs/werkvergunning. Als de werkgever de afloopdatum van de vergunning laat verlopen, is de immigrant de dupe. Vaak is de werkgever *te goeder trouw* en is de reden dat hij niet tijdig meewerkt aan het indienen van de aanvraag door zijn immigrant/werknemer, dat hijzelf bepaalde gegevens niet of niet vlot krijgt van de overheid (bijv. de verklaring van de belastingdienst). Of omdat hij om andere reden bepaalde

informatie niet voor handen heeft. Soms *vergeet* de werkgever ook gewoon de formulieren tijdig in te vullen of wordt hij door werkdrukke verhinderd dit te doen.

Soms echter is de werkgever ***te kwader trouw***. Hij zorgt er *bewust* voor dat de aanvraag te laat wordt ingediend om daardoor bewust een verblijfs gat te veroorzaken. Dit omdat hij voordeel ziet in de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn immigrant/werknemer. Zolang de immigrant geen vergunning voor onbepaalde tijd heeft, is zijn verblijfsstatus zwak. Ontslag nemen, *bijvoorbeeld*, om elders beter betaald werk aan te nemen kan de immigrant dan niet riskeren, want hij zal dan het eiland moeten verlaten (zie hierna).

Dit maakt dat de immigrant met een zwakke verblijfsstatus vaak bereid is om voor minder loon langer te werken. Er wordt door deze categorie van immigranten veel *on*betaald overwerk gedaan. Zij slikken dit, omdat zij vrezen hun baan te verliezen als zij protesteren en dan het eiland moeten verlaten. Als een immigrant met zwakke verblijfsstatus namelijk ontslag krijgt en het ontslag wordt geacht zijn 'schuld' te zijn, moet hij het eiland verlaten (zie hierna voor uitleg). Een immigrant riskeert niet gemakkelijk een discussie hierover.

Een voorbeeld van een immigrant die de discussie *wel* riskeerde. Hij nam ontslag, omdat de werkgever het loon niet regelmatig uitbetaalde. SZW gaf hem gelijk (het ontslag werd geacht niet zijn 'schuld' te zijn) en stond hem toe een andere werkgever te zoeken. Dit lukte na enige tijd, maar de periode van werkloosheid na het ontslag veroorzaakte wel een verblijfs gat, waardoor betrokkene dus toch benadeeld werd.

Een ander verloor zijn baan vanwege boventalligheid (werd ontslagen), maar de werkgever weigerde een verklaring hierover aan hem af te geven (vermoedelijk omdat er geen ontslagvergunning was aangevraagd). Toen uiteindelijk na bemiddeling de verklaring toch werd afgegeven, was inmiddels al een verblijfs gat ontstaan.

c. De overheid veroorzaakt een verblijfs gat.

Voorbeelden. Een aanvrager legde bij de aanvraag een pasfoto over die werd afgekeurd. Het gevolg was dat een nieuwe afspraak werd gemaakt NA de afloopdatum van zijn vergunning. Hierdoor ontstond een verblijfs gat. Een andere aanvrager moest nog enkele documenten naleveren waarvoor een nieuwe afspraak werd gemaakt NA de afloopdatum van de vergunning. Hierdoor ontstond een verblijfs gat.

In deze gevallen ontstond het verblijfs gat dus door een omstandigheid waar de overheid in ieder geval mede verantwoordelijk voor was. Men kan natuurlijk strikt redeneren en stellen dat een aanvraag pas is ingediend zodra hij compleet is. Zo redeneert de IND. Maar in deze context mag niet vergeten worden dat sommige documenten van de overheid moeten worden verkregen (bijv. bewijs van goed gedrag), hetgeen regelmatig vertraging veroorzaakt. Het is dus niet altijd duidelijk wie hier nu de overwegende 'schuld' heeft.

d. De immigrant veroorzaakt zelf vertraging.

Soms *vergeet* de immigrant gewoon de aanvraag tijdig in te dienen, of heeft hij de benodigde stukken niet tijdig aangevraagd. De gevolgen van deze 'eigen schuld' zijn dan echter disproportioneel. Bijvoorbeeld, iemand heeft na het 2de jaar een verblijfs gat

opgelopen van 4 dagen door eigen schuld. De verblijfsregel veroorzaakt dan dus dat hij 2 jaar heeft verspeeld. Een sanctie van 2 jaar tegen een verzuim van 4 dagen!

Een andere aanvrager is in 2001 op Bonaire aangekomen. Vanwege verblijfsboten (laatste in 2012; ontstaan door eigen schuld) kan hij thans pas in 2017 in aanmerking komen voor een vergunning voor onbepaalde tijd (als in de tussentijd geen nieuw verblijfsbot ontstaat). Dit is dus een ander voorbeeld van de *disproportionele* sanctie veroorzaakt door de verblijfsregel.

Argumentatie onrechtmatigheid van de verblijfsregel

11. Het vereiste dat in art. 5.45 BTU gesteld wordt voor verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, namelijk het zijn van de houder van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd voor een niet-tijdelijk doel gedurende een voorafgaande ononderbroken periode van minstens 5 jaar, is onrechtmatig en wel om de volgende redenen.
12. A) Bedoelde ‘*ononderbroken periode eis*’ is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

Toelichting:

Er zijn vele redenen waarom de periode van 5 jaar onderbroken kan worden. Sommige zijn aan de aanvrager zelf toe te rekenen, andere *niet*. De aanvrager heeft daarom geen enkele zekerheid dat hij ooit een ononderbroken periode van 5 jaar zal kunnen volmaken. Sommige aanvragers maken deze periode in de kortst mogelijke tijd (nl. 5 jaar) wel vol. Die hebben *geluk*. Velen hebben echter geen geluk. Een wettelijke voorwaarde die moet worden vervuld om aan de burger belangrijke rechten te verlenen, mag niet afhangen van toeval of ‘geluk’. Dat is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Vanwege de huidige toepassing van de verblijfsregel moeten aanvragers vaak veel langer dan 5 jaar wachten voordat zij een vergunning voor onbepaalde tijd kunnen verkrijgen (tot 15 jaar of meer). En dit vaak om redenen die zij zelf geheel niet of slechts gedeeltelijk kunnen beïnvloeden.

Het feit dat de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in de volksmond ‘permiso libre’ wordt genoemd, spreekt boekdelen. De ‘vrije vergunning’ verlost de immigrant namelijk van het juk van onzekerheid over zijn verblijfsstatus en over de lengte van de periode gedurende welke hij als *moderne horige* moet werken. Zijn zwakke verblijfsstatus vóór de ‘permiso libre’ geeft hem namelijk een afhankelijke arbeidspositie die zo nadelig is dat ‘moderne horigheid’ een redelijke omschrijving is. Dit wordt hierna uitgelegd. Het is subtiel en steekt intelligent in elkaar, maar de praktijk reduceert immigranten, voordat zij een ‘permiso liber’ hebben, tot moderne horigen. Een ouderwets woord hiervoor is ‘knevelarij’ (in niet strafrechtelijke zin).

Moderne horigheid

Gedurende de tijd dat een immigrant voor *bepaalde* tijd is toegelaten (doorgaans voor perioden van 1 jaar), is hij om te beginnen NIET vrij om van werkgever te veranderen. Hij heeft *geen* vrij recht van arbeidskeuze. Dit moet worden gepreciseerd. Hij mag in theorie best van werkgever veranderen, maar als hij wegens hem toe te rekenen redenen ontslag neemt (dus *niet* om dringende redenen als bedoeld in art. 7A:1615q BWBES), dan moet hij het eiland verlaten met slechts een theoretische (in ieder geval een *onzekere*) kans om weer te mogen terugkeren. M.a.w. als hij vrijwillig ontslag neemt om beter betaald werk aan te nemen, of omdat hij niet met collega’s of zijn directe chef overweg kan, of omdat hij

verhuisd is en dichter bij huis wil werken, moet hij het eiland verlaten. Deze redenen zijn hem immers toe te rekenen. Vrijwillig ontslag is dus 'eigen schuld'.

Ook als de werkgever een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd niet verlengt, moet de immigrant, zolang hij nog geen 'permiso libre' heeft, in beginsel het eiland verlaten. De horigheid is een uitvloeisel van de Wet arbeid vreemdelingen BES (WavBES) en een daarop gebaseerd uitvoeringsbesluit in samenhang met de WTU en o.a. art. 5.45 BTU. De verblijfsregel heeft tot effect dat deze 'WavBES horigheid' in beginsel onbeperkte tijd kan voortduren, afhankelijk van geluk of pech (zie hiervoor).

De overheid stelt zich op het standpunt dat al of niet ontslagneming door de immigrant toch zijn eigen vrije keuze is. Als hij deze 'vrije' keuze echter uitoefent, is de consequentie voor hem desastreus. Hij moet dan het eiland verlaten en veroordeelt zichzelf daarmee tot nog ergere armoede dan hij in BES al lijdt. Zonder de 'permiso libre' hangt voor de immigrant dus altijd het risico te moeten terugkeren als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd.

Dit zwaard wordt *niet* weggenomen door de theoretische mogelijkheid om in zijn land van herkomst opnieuw een MVV aan te vragen om voor een mogelijk nieuw dienstverband alsnog naar BES te mogen terugkeren. Ten eerste brengt weggaan en terugkeren voor de immigrant hoge kosten met zich mee en ten tweede heeft de BES-overheid geen plicht hem te laten terugkeren. De hele MVV-regeling is er ook voor ontworpen om immigratie beter te kunnen beheersen, met name het gemakkelijker te maken om immigranten te weren. En een immigrant die vanwege 'eigen schuld' het eiland heeft moeten verlaten, wordt al gauw geweerd. Zo'n immigrant heeft immers al aangetoond niet volledig gedwee te zijn. Hij heeft immers van zijn 'vrije arbeidskeuze' gebruik gemaakt!?! Dat is zijn eigen schuld. Hij komt om te werken, niet om ruzie te maken met zijn chef of collega's. En aanbod tot hoger betaald werk had hij ook kunnen afslaan. Dan had hij BES nooit hebben hoeven te verlaten. En als de ex-werkgever dan nog aanmerkingen over hem heeft, kan hij zijn kans op terugkeer helemaal wel vergeten.

Dit alles maakt dat er in de praktijk veel misbruik wordt gemaakt van immigranten met een zwakke verblijfsstatus (d.w.z. immigranten die geen 'permiso libre' hebben). Immigranten moeten onbetaald overwerk verrichten (er zijn gevallen bekend van 7 dagen werk per week zonder rustdag) of gevaarlijk werk zonder veiligheidsmaatregelen etc. Soms ontvangen zij in werkelijkheid *minder* dan het minimumloon, alhoewel de werkgever aan de overheid opgeeft het minimumloon aan hen uit te betalen. Vrouwen moeten behalve arbeid soms 'vrijwillig' ook seksuele diensten verlenen. Dit soort misbruik is voor de Arbeidsinspectie vaak onzichtbaar, omdat de immigrant geen ruzie met zijn werkgever riskeert. Gelukkig zijn sommige werkgevers te goeder trouw en houden zich *wel* aan het arbeidsrecht. Maar zelfs zij staan onder druk, omdat de 'kwade' werkgevers een concurrentievoordeel hebben.

Door toewijzing van de eis wordt dit soort misbruik gedurende de periode dat de immigrant nog geen 'permiso libre' heeft overigens niet minder, omdat die vooral wordt uitgelokt door bepalingen in de WavBES c.a. Maar bij toewijzing van de eis *op de algemene beroepsgrond* komt er voor vele immigranten wel sneller en vooral **zekerder** een einde aan deze 'misbruik uitlokkende' periode. Deze periode zelf moet ook korter worden dan 5 jaar (op grond van artt. 2 lid 3 jo. 6 lid 1 IVESC en moreel op grond van art. 52 lid 3a UNIT zou dit 2 jaar moeten worden), maar dat valt buiten de reikwijdte van deze procedure. Er zullen nog meer procedures moeten volgen om het netwerk van onrechtmatige immigratie-

regels rechtmatig te maken en in overeenstemming te brengen met de VN Mensenrechtenverdragen c.q. het VN Immigratieverdrag (UNIT).

Bedoeld misbruik wordt in de hand gewerkt door een samenstel van regels, die te vinden zijn in de Wet toelating en uitzetting BES (WTU), het Besluit toelating en uitzetting BES (BTU), de Wet arbeid vreemdelingen BES (WavBES) en het Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen BES (BU WavBES) – o.a. art. 18 BU WavBES en bijgaand ‘Addendum’ bij dit artikel (zie prod. V). In eerste instantie volstaat verzoeker echter met het verwijzen naar de toepasselijke wetgeving in het algemeen. Indien bepaalde stellingen door de Minister worden weersproken aan de hand van bepaalde wetsartikelen, dan zal daar bij mondelinge behandeling nader op worden ingegaan, indien van belang. Het toelatingssysteem zoals hiervoren en hierna is c.q. wordt beschreven is een correcte weergave.

B) Bedoelde ‘*ononderbroken periode eis*’ is in strijd met het *fair play beginsel*.

Het is geen ‘*fair play*’ om enerzijds een verblijfsgat te gedogen, in die zin dat ondanks het verblijfsgat een nieuwe verblijfsvergunning voor bepaalde tijd wordt verleend, maar dan vervolgens na verloop van 5 jaar - op basis van de ‘*ononderbroken periode eis*’ ex art. 5.45 BTU BES - toch gevolgen te verbinden aan het eerst gedoogde verblijfsgat, in die zin dat o.g.v. voornoemd artikel dan toch geen verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt verleend. Eerst een ‘verzuim’ vergeven en dan na enkele jaren toch weer niet vergeven, is geen *fair play*.

De ‘sanctie’ wordt bewaard voor het laatst, als een wrange ‘beloning’ voor 5 jaar lang arbeid presteren en belasting betalen. Dit is geen *fair play*.

De ‘*ononderbroken periode eis*’ kan ook humaner worden geïnterpreteerd en wel aldus dat hiermee bedoeld wordt dat de periode niet onderbroken wordt, indien en voor zover een verblijfsgat is gedoogd in de zin als hiervoren bedoeld. Deze humanere interpretatie werd vroeger (tot +/- 15 jaar geleden) *wel* gehanteerd.

C) Bedoelde ‘*ononderbroken periode eis*’ is in strijd met het *evenredigheidsbeginsel*.

Er is een wanverhouding tussen de nadelige gevolgen voor de individuele immigrant en de doelen die met de verblijfsgatregel worden gediend. Als die doelen er inderdaad zijn. Gaarne verneemt verzoeker welke doelen eigenlijk worden gediend met de verblijfsgatregel? Het heeft er alles van weg dat het beoogde doel is om de lonen te drukken. De zwakke verblijfsstatus van de immigranten trekt de lonen immers omlaag, niet alleen die van de immigranten *maar ook van de lokale werknemers!* Maar als dat slechts een onvoorzien nadelig neveneffect is naast het reeds genoemde misbruik, dan is het belangrijk om de wel beoogde positieve doelen inzichtelijk te maken. Verzoeker kan daar dan tijdens mondelinge behandeling op ingaan, als de positieve doelen door de Staat worden openbaar. Verzoeker weet niet wat die positieve doelen zijn.

Evenredig zou zijn dat de duur van enig verblijfsgat wordt opgeteld bij de duur van 5 jaar ononderbroken verblijf. Een immigrant die aan het eind van zijn 4de jaar, bijvoorbeeld, een 4 dagen durend verblijfsgat heeft opgelopen, kan dan in aanmerking komen voor een vergunning voor onbepaalde tijd na 5 jaar en 4 dagen in plaats van 9 jaar!

Strijd met 3 algemene rechtsbeginselen en met in Nederland en BES van kracht zijnde ieder verbindende verdragsbepalingen

13. De BTU is een Algemene Maatregel van Bestuur (BES) en kan dus aan de formele wet, waaronder in eerste instantie de Grondwet, en aan algemene rechtsbeginselen getoetst worden. Voorts kan hij via artt. 93 en 94 Grw. getoetst worden aan ieder verbindende verdragsbepalingen.

Vgl. Schutgens blz. 8 (prod. VI): “*De aanvaarding van de bevoegdheid om lagere regelingen aan ongeschreven rechtsbeginselen te toetsen heeft langer op zich laten wachten. In 1986 sprak de Hoge Raad uit, dat toetsing van lagere regelingen aan het ongeschreven willekeurverbod mogelijk is. Toetsing aan andere rechtsbeginselen volgde vrij snel. De verschillende bestuursrechters achten zich inmiddels ook bevoegd lagere regelingen te toetsen aan ongeschreven rechtsbeginselen. Deze rechtspraak is tegenwoordig onomstreden: algemeen wordt aanvaard, dat wetgevende activiteit ook wordt beheerst door ongeschreven rechtsbeginselen, en dat de rechter mag toetsen of een lagere regeling binnen de grenzen van het ongeschreven recht blijft*”.

Dit toetsingsrecht aan algemene rechtsbeginselen is ook vastgelegd in art. 9, lid 1, sub b WarBES.

14. Reeds is aangegeven dat en waarom de verblijfsregel in strijd is met drie algemene rechtsbeginselen die ook in besluiten van algemene strekking (met name lagere wetgeving) in acht moeten worden genomen. Besluiten die met algemene rechtsbeginselen in strijd zijn, zijn *onrechtmatig*. Zij dienen dan buiten toepassing te worden gelaten.
15. De verblijfsregel ex art. 5.45 BTU is tevens in strijd met enkele ieder verbindende verdragsbepalingen, t.w. artt. 7 IVBPR en 3 EVRM (onmenselijke c.q. vernederende behandeling). Moreel gezien ook in strijd met art. 10 UNIT (onmenselijke c.q. vernederende behandeling). Het is immers onmenselijk c.q. *vernederend* om immigranten te behandelen op een wijze die strijdig is met algemene rechtsbeginselen.

De verblijfsregel in samenhang met andere bepalingen in de WTU BES, de BTU BES, de WavBES en het BU WavBES (alsmede het ‘Addendum’, prod. V) heeft bovendien gevolgen die misbruik van immigranten in de hand werkt. De zwakke verblijfsstatus vóór het bezit van de ‘permiso libre’ maakt dat de immigrant gedurende deze periode volledig afhankelijk is van zijn werkgever (kan zich nauwelijks van de werkgever losmaken) en aldus in een relatie tot hem komt te verkeren die als horig of dienstbaar moet worden aangemerkt. En deze periode eindigt *niet* zeker na 5 jaar, vaak om redenen die *niet* aan de immigrant zijn toe te rekenen.

Deze horigheid gedurende *onzekere* periode wordt weliswaar niet direct en uitsluitend door de verblijfsregel veroorzaakt, maar art. 5.45 BTU vormt wel een doorslaggevende schakel in een keten van bepalingen die deze horigheid gedurende *onzekere* periode wettelijke vorm geeft (maar uiteraard *onrechtmatig* is). Als onlosmakelijke schakel van deze keten is art. 5.45 BTU dan ook in strijd met de artt. 8 lid 2 IVBPR en 4 lid 1 EVRM.

Met conclusie tot persistit!

Bonaire, 2 februari 2016

Namens verzoeker,
mr. M. Bijkerk

BESCHIKKING

CRV-nummer: FMSCRV20102693/6

Immigratie- en Naturalisatiedienst

P.O. Box 357 Kralendijk Bonaire
Telefoon (+599) 7158330
E-mail IND@rijksdienstCN.com

1. Onderwerp van de beschikking

Deze beschikking heeft betrekking op de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, die op 06-05-2015 is ingediend door:

Naam : ISAAC GOMEZ GARCIA
geboren op : 14-10-1980
nationaliteit : DOMINICAANS
adres : KAYA ROSAURA 16
plaats : BONAIRE

De heer ISAAC GOMEZ GARCIA zal verder worden aangeduid als 'betrokkene'.

2. Besluit

De aanvraag wordt afgewezen.

De redenen die ten grondslag liggen aan dit besluit worden in paragraaf 4 van deze beschikking weergegeven.

3. Ontstaan en verloop van de procedure

Betrokkene heeft een aanvraag ingediend op 06-05-2015 ter verkrijging van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

4. Motivering van de beschikking

De aanvraag wordt getoetst aan de voorwaarden die gelden voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Op grond van artikel 7 WTU-BES en artikel 5.45, eerste lid, BTU-BES kan onder voorwaarden een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd worden verleend.

De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd kan worden verleend als de vreemdeling direct voorafgaande aan de aanvraag of op het moment van de beslissing op de aanvraag gedurende een ononderbroken periode van tenminste vijf jaren houder is van

Loketten

Bonaire:
Kaya Alm. Pedro Luis Brion 12
Kralendijk

Sint Eustatius:
Cottageweg z/n Oranjestad

Saba:
Matthew Levenstone Street z/n
the Bottom

www.RijksdienstCN.com

een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd voor een niet-tijdelijk doel, als de vreemdeling:

- a. al of niet tezamen met het gezinslid bij wie hij verblijft, zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan;
- b. niet bij onherroepelijk geworden vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, en hem geen maatregel, bedoeld in artikel 39 van het Wetboek van Strafrecht BES, is opgelegd;
- c. zijn hoofdverblijf niet buiten de openbare lichamen heeft gevestigd;
- d. geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid;
- e. geen onjuiste gegevens heeft verstrekt en geen gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen zouden hebben geleid;
- f. op de dag waarop de aanvraag is ontvangen, een verblijfsrecht heeft dat niet-tijdelijk is.

In dit geval wordt niet voldaan aan de volgende voorwaarde;

Deze aanvraag is op 06/05/2015 ingediend, terwijl de huidige vergunning van betrokkene geldig was tot 06/05/2015. De aanvraag is aldus voortijdig ingediend, waardoor betrokkene geen vijf jaar onafgebroken houder is geweest van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. Indien betrokkene aan aanvraag voor verlenging had ingediend, dan zou deze geldig zijn voor een jaar ingaande 06/05/2015 tot 06/05/2016. Betrokkene heeft echter geen aanvraag voor verlenging ingediend, waardoor hij op 6 mei 2015 geen geldig verblijf had en hij eerst een aanvraag voor verlenging van zijn vergunning dient in te dienen. De laatste vergunning van betrokkene was namelijk geldig tot en met 05/05/2015. Indien betrokkene een aanvraag voor verlenging indient en daar positief op wordt beslist, dan is hij in dat geval op 06/05/2015 onafgebroken houder geweest van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zodat hij vanaf deze datum in aanmerking kan komen voor een vergunning voor onbepaalde tijd en vanaf deze datum een nieuwe aanvraag kan indienen. Voorwaarde hiervoor is dat betrokkene in het bezit dient te zijn van een geldige verblijfsvergunning, welke betrokkene eerst dient aan te vragen.

Gelet op vorenstaande wordt de verblijfsvergunning op grond van artikel 9, eerste lid, onder b WTU-BES en artikel 5.45, eerste lid BTU-BES afgewezen.

5. Rechtsmiddelen

Tegen deze beschikking kan binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gegeven een bezwaarschrift worden ingediend. Het bezwaarschrift dient gestuurd te worden aan:

Rijksdienst Caribisch Nederland
t.a.v. de IND-unit Caribisch Nederland
Postbus 357 Kralendijk
Bonaire, Caribisch Nederland.

In plaats van bezwaar aan te tekenen kan ook direct beroep worden ingediend bij het Gerecht in Eerste Aanleg. Dit moet binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gegeven worden gedaan. Het beroepschrift moet in tweevoud worden ingediend bij het Gerecht in Eerste Aanleg.

Als verblijft op gehouden op Bonaire, dan dient het beroepschrift opgestuurd te worden aan:

De Griffie van het Gerecht in Eerste Aanleg
Fort Oranje
Postbus 202 Kralendijk
Bonaire, Caribisch Nederland.

Als verblijft wordt gehouden op Saba of Sint Eustatius, dan dient het beroepschrift opgestuurd te worden aan:

De Griffie van het Gerecht in Eerste Aanleg
Frontstreet 58 (The Courthouse)
Philipsburg, Sint Maarten.

Als eerst bezwaar wordt aangetekend kan beroep pas worden ingesteld nadat er een beslissing is genomen op het bezwaarschrift.

De behandeling van het bezwaarschrift of beroepschrift mag betrokkene niet in de openbare lichamen afwachten. Betrokkene kan wel bij het Gerecht in Eerste Aanleg een verzoek om een voorlopige voorziening indienen, waarbij kan worden bepaald dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het bezwaarschrift of beroepschrift is beslist.

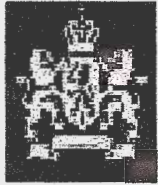
Voor het indienen van een beroepschrift of een verzoek om een voorlopige voorziening is griffierecht verschuldigd.

BONAIRE, 28 juli 2015

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
namens deze,

mr P.J. de Graaf

COPY

III

Rijksdienst Caribisch Nederland

Unit Sociale zaken en werkgelegenheid

Wijziging advies naar andere werkgever

Opgemaakt door: M.Eustachia

Werkgever

Naam bedrijf: Fore more and Better Construction

Adres:

Naam eigenaar/ contact persoon: Edsel Piernella

Telefoon: 796 - 3778

Werknemer

Naam/voornaam: Isaac Gomez Garcia

Geboorte datum: 14 oktober 1980

Burgerlijk staat: ongetrouwd

Nationaliteit: Dominicaanse

Beroep: Metselaar

Adres op Bonaire: Kaya Rosaura #16

Tel.788-1509

Datum in dienst van vorige werkgever: 1 augustus 2010

Kopie van de tewerkstellingsvergunning: ja

Datum inschrijving Bonaire:

Bevinding:

Door de schuld van de werkgever wordt de werknemer zijn vergunning voor onbepaald tijd afgewezen.

Werknemer had aangifte gedaan op 7 mei '15 omstreeks 09:24

Werknemer was sinds 1 augustus '10 in dienst van de werkgever

Betrokkene gaaf te kennen dat zijn werkgever stelde hem op de hoogte dat op zelfde dag 6 mei '15 was de laste werkdag bij de werkgever en, hij zal de arbeidsovereenkomst niet meer voorzetten met de werknemer.

Werknemer was in onbepaalde tijd in dienst van de werkgever.

Werkgever gaaf werknemer foutieve informatie over zijn werkvergunning en verblijfvergunning.

Werkgever gaaf betrokkene inlichtingen om zijn onbepaalde tijd aanvraag in te dienen zonder verlenging te doen van zijn verblijf vergunning en de TWV.

Werknemer ging achter de foutieve informatie van de werkgever en werd gedupeerd door werkgever.

Overwegende:

- dat werkgever heeft de bepalingen van de wet beëindiging overeenkomsten BES overtreed;
- dat werknemer was in onbepaalde tijd in dienst van de werkgever;
- dat er was geen dringende reden aanwezig om de werknemer te ontslaan;
- dat werknemer wist niet wat moest hij eerst doen voordat hij voor zijn onbepaalde tijd vergunning aanvraagt.

Advies van arbeidszaken:

De Arbeidszaken adviseert om wijziging te verlenen aan: **Isaac Gomez Garcia**

Behandeld door: M.Eustachia

Te Kralendijk Bonaire CN d.d.28 juli '15

****De geldige duur van deze wijziging advies is zes weken na de bovenstaande datum***

BESCHIKKING

CRV-nummer: FMSCRV20102693/7

Immigratie- en Naturalisatiedienst

P.O. Box 357 Kralendijk Bonaire
Telefoon (+599) 7158330
E-mail IND@rijksdienstCN.com

1. Onderwerp van de beschikking

Deze beschikking heeft betrekking op de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning bepaalde tijd met als doel arbeid in loondienst bij SORONAT N.V. op grond van artikel 5.20 BTU-BES, die op 10-08-2015 is ingediend door:

Naam : ISAAC GOMEZ GARCIA
geboren op : 14-10-1980
nationaliteit : DOMINICAANS
adres : KAYA ROSAURA 16
plaats : BONAIRE
verval datum : 10/08/2016

Loketten

Bonaire:
Kaya Alm. Pedro Luis Brion 12
Kralendijk

Sint Eustatius:
Cottageweg z/n Oranjestad

Saba:
Matthew Levenstone Street z/n
the Bottom

www.RijksdienstCN.com

De heer ISAAC GOMEZ GARCIA zal verder worden aangeduid als 'betrokkene'.

2. Besluit

De aanvraag wordt ingewilligd.

3. Motivering van de beschikking

Betrokkene heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden zoals neergelegd in hoofdstuk 4 van de CTU-BES. Verder doen zich geen weigeringsgronden voor zoals neergelegd in artikel 9 van de WTU-BES.

4. Rechtsgevolgen van deze beschikking

De inwilliging van de aanvraag heeft tot gevolg dat aan betrokkene een verblijfsvergunning bepaalde tijd wordt verleend onder de beperking "arbeid in loondienst bij SORONAT N.V. ".

Ingevolge artikel 7, vierde lid, van de WTU-BES wordt de verblijfsvergunning verleend met ingang van de dag waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan met ingang van de dag waarop de aanvraag is ontvangen.

Ingevolge artikel 5.27 BTU-BES kan in afwijking van artikel 5.25 BTU-BES, de verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met het verrichten van arbeid in loondienst worden verleend voor de duur waarvoor de tewerkstellingsvergunning ten behoeve van die arbeid is verleend.

Gebaseerd op dat ten behoeve van betrokkene een tewerkstellingsvergunning is verleend voor de periode van 10/08/2015 tot 10/08/2016.

De verblijfsvergunning wordt gelet op het vorenstaande verleend met ingang van 10/08/2015 geldig tot 10/08/2016.

Op de verblijfsvergunning staat de arbeidsmarktaantekening "arbeid in loondienst alleen toegestaan als de werkgever beschikt over een TWV".

Aan de verlening van de verblijfsvergunning worden de volgende voorschriften verbonden:

- de verplichting voldoende te zijn verzekerd tegen ziektekosten met inbegrip van de kosten aan opname of verpleging in een sanatorium of psychiatrische inrichting;
- schriftelijke garantstelling door een solvabele derde.

Wanneer niet langer wordt voldaan aan de voorwaarden van de verblijfsvergunning, wordt de verblijfsvergunning ingetrokken.

De vergunning krijgt eerst rechtskracht na uitreiking aan degene op wie de vergunning betrekking heeft of zijn schriftelijke gemachtigde.

5. Rechtsmiddelen

Tegen deze beschikking kan binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gegeven een bezwaarschrift worden ingediend. Het bezwaarschrift dient gestuurd te worden aan:

Rijksdienst Caribisch Nederland
t.a.v. de IND-unit Caribisch Nederland
Postbus 357 Kralendijk
Bonaire, Caribisch Nederland.

In plaats van bezwaar aan te tekenen kan ook direct beroep worden ingediend bij het Gerecht in Eerste Aanleg. Dit moet binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gegeven worden gedaan. Het beroepschrift moet in tweevoud worden ingediend bij het Gerecht in Eerste Aanleg.

Als verblijft wordt gehouden op Bonaire, dan dient het beroepschrift opgestuurd te worden aan:

De Griffie van het Gerecht in Eerste Aanleg
Fort Oranje
Postbus 202 Kralendijk
Bonaire, Caribisch Nederland.

Als verblijft wordt gehouden op Saba of Sint Eustatius, dan dient het beroepschrift opgestuurd te worden aan:

De Griffie van het Gerecht in Eerste Aanleg
Frontstreet 58 (The Courthouse)
Philipsburg, Sint Maarten.

Als eerst bezwaar wordt aangetekend kan beroep pas worden ingesteld nadat er een beslissing is genomen op het bezwaarschrift.

De behandeling van het bezwaarschrift of beroepschrift mag betrokkene niet in de openbare lichamen afwachten. Betrokkene kan wel bij het Gerecht in Eerste Aanleg een verzoek om een voorlopige voorziening indienen, waarbij kan worden bepaald dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het bezwaarschrift of beroepschrift is beslist.

Voor het indienen van een beroepschrift of een verzoek om een voorlopige voorziening is griffierecht verschuldigd.

Bonaire, 15 oktober 2015

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
namens deze,

Rijksdienst Caribisch Nederland
Unit Sociale Zaken

Rijksdienst Caribisch
Nederland

Unit Sociale Zaken
en werkgelegenheid

Addendum bij artikel 18 van de Wet Arbeid Vreemdelingen BES.

Een vreemdeling die vrijwillig ontslag neemt kan zijn Tewerkstellingsvergunning niet wijzigen.

Op het moment dat SZW op de hoogte wordt gesteld van dit vrijwillige ontslag, zal zij de IND informeren over het gegeven, dat deze vreemdeling niet langer beschikt over een geldige vergunning.

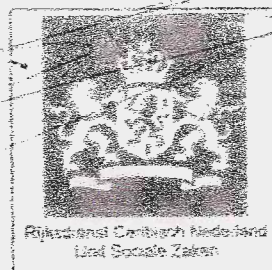
De IND zal dan gedwongen zijn om ook de verblijfsvergunning in te trekken.

Dit betekent dat de vreemdeling dan niet langer het recht heeft tot verblijf op de BES-eilanden.

Namens de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,

H. Bouwen

Hoofd SZW-BES

SVB- gebouw
Centrumgebied z/n
Kralendijk
Bonaire CN
P.O. Box 357
Kralendijk
Bonaire CN

Contactpersoon
H. Bouwen

Hoofd SZW
00599 715 88 42
00599 701 90 85

Huub.Bouwen@rijksdiensten.com

Kenmerk

Lw kenmerk
Bijlage

ONRECHTMATIGE WETGEVING

Mr. R. J. B. Schutgens

KLUWER - Deventer - 2009

VI

Deze uitgangspunten leveren het volgende beeld van de rechterlijke toetsingsbevoegdheid op:

a. toetsing van lagere regelingen

Lagere regelingen kunnen van oudsher worden getoetst aan iedere geschreven, hogere regel van nationale origine. De Hoge Raad toetste al in de 19^e eeuw gemeentelijke verordeningen aan de wet.¹⁵ Daarnaast kan (de toepassing van) de lagere regeling worden getoetst aan een ieder verbindende verdragsbepalingen¹⁶ (art. 94 Gw)¹⁷ en aan EG-recht.¹⁸ De rechter kan de lagere regeling zowel formeel toetsen – dat wil zeggen: nagaan of de voorgeschreven totstandkomingsprocedure in acht is genomen – als materieel toetsen – dat wil zeggen: bezien of de inhoud van een regeling conform hoger recht is.

De aanvaarding van de bevoegdheid om lagere regelingen aan ongeschreven rechtsbeginselen te toetsen heeft langer op zich laten wachten. In 1986 sprak de Hoge Raad uit, dat toetsing van lagere regelingen aan het ongeschreven willekeurverbod mogelijk is.¹⁹ Toetsing aan andere rechtsbeginselen volgde vrij snel.²⁰ De verschillende bestuursrechters achten zich inmiddels ook bevoegd lagere regelingen te toetsen aan ongeschreven rechtsbeginselen.²¹ Deze rechtspraak is tegenwoordig onomstreden: algemeen wordt aanvaard, dat wetgevende activiteit ook wordt beheerst door ongeschreven rechtsbeginselen, en dat de rechter mag toetsen of een lagere regeling binnen de grenzen van het ongeschreven recht blijft.²²

b. toetsing van de wet in formele zin

In het *Prof. van den Bergh-* en het *Harmonisatiewet*-arrest legt de Hoge Raad het toetsingsverbod (art. 120 Gw) zo uit, dat de rechter de formele wet (en het verdrag) niet mag toetsen aan het Statuut, de Grondwet, of ongeschreven rechtsbeginselen. Deel III gaat uitgebreid op deze problematiek in.

Twee belangrijke vormen van toetsing van de formele wet blijven mogelijk: (de toepassing van)²³ de formele wet kan worden getoetst aan EG-recht en – krachtens art. 94 Gw – aan een ieder verbindende verdragsbepalingen.

15 HR 6 maart 1864, *NJ* 2646 (Pothuis). Verdere voorbeelden: toetsing van lagere regelgeving aan het Statuut: HR 7 november 2003, *NJ* 2004, 99 (zij het indirect); aan de Grondwet: HR 10 november 1992, *NJ* 1993, 197 (APV 's-Hertogenbosch), ABRvS 28 augustus 1995, *AB* 1996, 204 (Drugspand Venlo); aan de wet: CRvB 30 januari 2008, *JB* 2008, 81; aan een AMvB: HR 14 juni 1983, *AB* 1984, 102. Zie verder Bok 1991, p. 26-28 en De Werd 2004, p. 90.

16 Over toetsing van verdragen Besselink 1996, p. 28-49 en CRvB 14 maart 2003, *AB* 2003, 189.

17 Fleuren 2004, p. 24.

18 Zie bijvoorbeeld CBB 1 augustus 2007, *JB* 2007, 216 (Erkenning fokkerijorganisaties).

19 HR 16 mei 1986, *NJ* 1987, 251 (Landbouwvliegers). Van Buuren 1987, p. 54. Zie ook V.zr. Rh. 's-Gravenhage 31 maart 2006, *NJF* 2006, 253, r.o. 4.25.

20 HR 19 mei 1987, *NJ* 1988, 314: de strafrechter mag een gemeentelijke verordening toetsen aan 'algemeen rechtsbeginselen' (te kennen uit: Bok 2006, p. 103); zie ook HR 1 december 1993, *AB* 1994, 55 (Detam).

21 Vgl. CRvB 6 februari 2008, *JB* 2008, 82; CBB 24 mei 2004, *AB* 2004, 289. De Afdeling beperkt zich meestal tot het willekeurverbod, ABRvS 22 juni 2005, *JB* 2005, 250. Zie Bok 2006 voor een indringende bespreking.

22 Al is de plaats die ongeschreven recht in de normenhiërarchie inneemt, problematisch. De meeste handboeken beperken zich wijselijk tot een hiërarchie van geschreven normen.